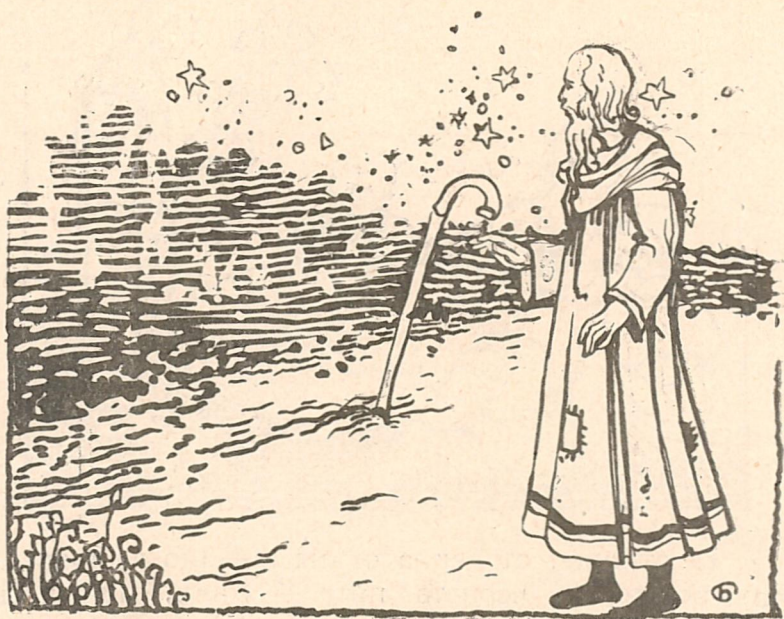

и помръдналъ. Струпали се всички и почнали съ общи сили да напъватъ.

Напраздно!

Тогава дѣто Господъ се усмихналъ и казалъ: — гледайте мене! Той се приближилъ, хваналъ бастуня съ единъ прѣстъ и веднага го измъкналъ.

Но, какъвъ ужасъ обхваналъ селянитѣ!

Отъ дупката бликнала гореща вода и огънь. Тѣ се разпищѣли и разбѣгали, кому кждето видятъ очитѣ. Но огънятъ ги приследвалъ на всѣкъдѣ. Цѣлото село пламнало отъ всички страни, а гореща вода, като рѣки течела по улицитѣ.

И се разнесълъ Божия гласъ:

— Вие живѣхте лошъ животъ! Само мърсѣхте земята ми, затова азъ ви затривамъ отъ нея.

И въ мигъ отъ селото и жителитѣ му не останало и поменъ. Всичко се обърнало на пепель.

Останали живи само вдовицата и децата ѝ. Богъ ги напжтилъ къмъ едно хубаво мѣсто въ Стара планина, край гр. Карнобатъ. Тамъ тѣ се настанали. Расли децата, порасли, имали и свои деца. Издигнали хубави кжщици и направили малко селце, на което дали името на старото си село — Босилково.

Г. Червенковъ.